

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1129/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Стајина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., против тужене Градске општине Нови Београд, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске општине Нови Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1761/19 од 05.07.2019. године, у седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1761/19 од 05.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1761/19 од 05.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 901/16 од 02.12.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.10.2012. године до 30.06.2014. године исплати укупан износ од 59.760,26 динара, са законском затезном каматом на сваки месечни износ наведеног периода од доспелости па до исплате (висина износа и датуми доспећа одређени у изреци). Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 8.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1761/19 од 05.07.2019. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која

се не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Побижана пресуда донета је у складу са правним ставом заузетим у одлукама Врховног касационог суда Рев2 1312/2019 од 15.05.2019. године и Рев2 1280/18 од 26.09.2019. године, да тужиљи припадају трошкови за превоз, у смислу члана 118. Закона о раду и члана 38. до 40. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, број 23/98 и 11/09), с обзиром да је Колективним уговором који се примењује на туженог, предвиђено да на захтев запосленог, руководиоца надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте, те да је тужиља такав захтев поднела. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиља је поднела тужбу 30.09.2015. године, ради исплате накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 59.760,26 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, одлучено је као у другом ставу изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**